

Sygn. akt: I C 519/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Katarzyna Karpińska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Kamila Salamońska

po rozpoznaniu w dniu 15 czerwca 2016 r. w Toruniu

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w G.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w (...) na rzecz powoda (...) S. z o.o. w G. kwotę 2.114,35 zł (dwa tysiące sto czternaście złotych trzydzieści pięć groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 8 grudnia 2013r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 723 zł (siedemset dwadzieścia trzy złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 519/15

UZASADNIENIE

Powód (...) Sp. z o.o. w G. wniósł do Sądu Rejonowego w Koninie pozew o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 2.114,35 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 8 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 11.09.2013 r. doszło do kolizji drogowej pojazdu (...)użytkowanego przez A. O., który zgłosił szkodę pozwanemu. Poszkodowany zlecił naprawę pojazdu w firmie (...) sp. z o.o., a na czas naprawy wynajął samochód zastępczy w cenie 151,95 zł netto za dzień. Dodał, iż całkowity czas przestoju związanego z naprawą pojazdu wyniósł 33 dni. Za najem pojazdu wystawiona została faktura na kwotę 6.167,65 zł A. O. zawarł umowę przelewu wierzytelności z (...) Sp. z o.o., który następnie zawarł umowę o powierniczy przelew wierzytelności z powodem. Powód wobec braku zapłaty odszkodowania wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 6.157,65 zł. Pozwany przyznał odszkodowanie w wysokości 2.900 zł. Zaznaczył, iż poszkodowany jest uprawniony do odliczenia podatku VAT i w związku z tym kwota wierzytelności powoda wynosi 2.114,35 zł.

Postanowieniem z dnia 18 kwietnia 2014 r. Sąd Rejonowy w Koninie uznał się niewłaściwym miejscowo i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Toruniu. Przedmiotowe postanowienie zostało uchylone przez Sąd Okręgowy w Koninie.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa, zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych i przekazanie sprawy do Sądu Rejonowego w Gdyni.

W uzasadnieniu zakwestionował by powodowi jako uprawnionemu na mocy umowy przelewu wierzytelności przysługiwała żądana kwota. Pozwany uznał, iż zasadny był okres wynajmu pojazdu 33 dni, podniósł jedynie, iż została zawyżona stawka za 1 dzień wynajmu. Zdaniem pozwanego zasadnym jest przyjęcie stawki 105 zł za 1 dzień wynajmu pojazdu nie zaś 151,95 zł. Podkreślił, iż sam poszkodowany przedłożył propozycję wynajmu pojazdu za kwotę 112,03 zł dziennie z firmy (...). Nadto poszkodowany mógł wynająć taniej pojazd lub skorzystać z wynajmu za pośrednictwem powoda. W ocenie pozwanego najem pojazdu na okres 33 dni przy stawce dziennej 151,95zł nie może być uznany za celowe i ekonomicznie uzasadniony.

W kolejnym piśmie powód zaznaczył, iż pozwany ograniczył się do lakonicznego zakwestionowania stawki zastosowanej przez powoda i nie przedstawił żadnych dowodów wskazujących na zasadność obniżenia stawki. Podkreślił, iż zastosowana cena stanowi stawkę rynkową i jest stosowana przez innych usługodawców na lokalnym rynku. Powołując się na orzecznictwo podał, iż poszkodowany nie miał obowiązku poszukiwania najtańszej usługi. Do niego należała również decyzja gdzie naprawia pojazd.

Postanowieniem z dnia 3 grudnia 2014 r. Sąd Rejonowy w Koninie stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Gdyni. Postanowieniem z dnia 6 lutego 2015 r. uchylił wcześniejsze postanowienie i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Toruniu.

W dalszym piśmie oraz na rozprawie strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 11 września 2013 r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki (...)o nr rej.(...) użytkowany przez A. O.. Sprawca kolizji posiadał obowiązkowe ubezpieczenie OC w (...) S.A. w W..

Bezsporne.

Z uwagi na uszkodzenia pojazdu A. O. zmuszony był do wynajęcia pojazdu zastępczego. W dniu 11 września 2013 r. zawarł z (...) Sp. z o.o. w T. umowę najmu pojazdu zastępczego marki (...). Wynajęty pojazd oraz pojazd uszkodzony były w klasie „C”. Jednocześnie poszkodowany zawarł (...) Sp. z o.o. w T. umowę o przelew wierzytelności z polisy OC sprawy dotyczącej szkody w pojeździe (...).

Dowód: umowa k. 15, 38 ; zeznania świadka Ł. B. k. 211-211v; zeznania świadka K. M. k. 211v; zeznania świadka A. O. z 15.06.2016 r. 00:00:34-00:12:26

Okres najmu pojazdu trwał 33 dni. Stawka dzienna za wynajem pojazdu wyniosła 151,95 zł netto. Łącznie wysokość wynajmu pojazdu przez okres 33 dni wynosiła 6.167 zł brutto, 5.014,35 zł netto.

Dowód: faktura VAT k. 22

W dniu 25 października 2013 r. (...) Sp. z o.o. w T. zawarł z (...) Sp. z o.o. w G. umowę o powierniczy przelew wierzytelności.

Dowód: umowa z dnia 25.10.2013 r. k. 45

Decyzją z dnia 9 grudnia 2013 r. (...) S.A. przyznał odszkodowanie za wynajęcie pojazdu zastępczego w wysokości 2.900 zł. Jednocześnie uznał za zasadny okres wynajmowania pojazdu przez 29 dni za stawkę 100 zł na dobę.

Dowód: akta szkody

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny został ustalony na podstawie okoliczności bezspornych, dokumentów przedłożonych przez strony do akt sprawy i znajdujących się w aktach szkody oraz zeznań świadków.

Sąd w pełni dał wiarę dowodom w postaci dokumentów zgromadzonych w toku procesu albowiem były kompletne i jasne, wraz z pozostałymi dowodami obrazowały dokładnie stan faktyczny sprawy. Ich prawdziwość nie budziła, w ocenie Sądu, jakichkolwiek wątpliwości.

Za wiarygodny Sąd uznał dowód z przesłuchania świadków Ł. B., K. M. oraz A. O., gdyż były one jasne, spójne i zgodne z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym.

Okoliczności faktyczne takie jak zaistnienie zdarzenia drogowego, posiadanie ubezpieczenia OC sprawcy szkody u pozwanego i konieczność wynajmu pojazdu przez okres 33 dni nie były sporne. Sporna pozostawała natomiast kwestia wysokości stawki dobowej za wynajem pojazdu.

W ocenie Sądu roszczenie powoda zasługiwało na uwzględnienie.

W myśl art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Natomiast zgodnie z art. 36 ust. 1 zd. 1 Ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych /Dz. U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152 ze zm./ odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Odpowiedzialność posiadacza lub kierującego pojazdem w ruchu kształtuje się na zasadach ogólnych, czyli na zasadzie winy /art. 436 § 2 k.c./, a przy rozstrzygnięciu o odszkodowaniu ubezpieczeniowym przy ubezpieczeniu OC koniecznym jest sięgnięcie do ogólnych reguł Kodeksu cywilnego odnoszących się do zakresu odszkodowania, w szczególności do przepisu art. 361 § 1 i 2 k.c., w którym zostały określone reguły nakazujące przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego.

Szkoda jest uszczerbkiem w prawnie chronionych dobrach wyrażającym się w różnicy między stanem dóbr, jaki istniał i jaki mógłby następnie wytworzyć się w normalnej kolei rzeczy, a stanem, jaki powstał na skutek zdarzenia wywołującego zmianę w dotychczasowym stanie rzeczy, z którym to zdarzeniem ustawodawca wiąże powstanie odpowiedzialności odszkodowawczej. Samo jednak wyznaczenie rozmiaru szkody nie przesądza jeszcze o rozmiarze odszkodowania; każdorazowo granice obowiązku naprawienia szkody wyznaczane są przez tzw. normalny związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem wywołującym uszczerbek a szkodą. Ponadto, muszą być też uwzględnione okoliczności ograniczające zasadę pełnego odszkodowania wynikające np. ze szczególnej regulacji prawnej /tak z uzasadnienia wyroku SN z 7.08.2003, IV CKN 387/01, Lex 141410/.

Zgodnie z art. 363§1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego /restytucja naturalna/, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Zamierzonym skutkiem wyboru przez poszkodowanego restytucji naturalnej jako formy odszkodowania jest zamiar odzyskania takiej samej sytuacji w dobrach i interesach prawnie chronionych, jak ta, która istniała przed wyrządzeniem szkody. Dlatego zasadnie można przyjmować, iż cechą charakterystyczną tej formy odszkodowania jest dążność do naprawienia poszczególnego naruszonego dobra lub interesu, w przeciwieństwie natomiast do rekompensaty pieniężnej, która pozwala wyrównać szkodę rachunkową w całym majątku /zob. T. Dybowski, System pr. cyw., t. III, cz. 1, s. 288, za K. Zagrobelny [w] E. Gniewek, Kodeks cywilny komentarz, C.H. Beck, Warszawa 2006, str. 549/.

Przepis art. 363§1 k.c. obok roszczenia o przywrócenie stanu poprzedniego pozwala kształtować roszczenie odszkodowawcze w postaci obowiązku zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej. Suma pieniężna stanowiąca

odszkodowanie odpowiadać ma wysokości szkody, dlatego też w tym wypadku ustalenie rozmiaru doznanej szkody ma istotne znaczenie.

O prawie do dochodzenia kosztów najmu pojazdu zastępczego w ramach odszkodowania wypowiadał się wielokrotnie Sąd Najwyższy. W orzeczeniu z dnia 05 listopada 2004 roku, II CK 494/03, potwierdził, że koszty wynajęcia samochodu zastępczego pozostają w normalnym związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym.

Pozwem powód dochodził kosztów poniesionych z wynajmem pojazdu w łącznej wysokości 2.114 zł, nie zwróconych przez pozwanego w ramach postępowania likwidacyjnego. Powództwo w tym zakresie, co do zasady było uzasadnione, w świetle aktualnych poglądów orzecznictwa, wskazujących, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego nie służącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego (uchwała SN z 17.11.2011r., III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28). Według tego poglądu, utrata możliwości korzystania z pojazdu stanowi negatywne następstwo majątkowe, a wydatki, które służą ograniczeniu (wyłączeniu) tego negatywnego następstwa należy kwalifikować jako szkodę majątkową podlegającą naprawieniu w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej ubezpieczyciela wynikającej z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Sąd Najwyższy podkreślił przy tym znaczenie dwóch kryteriów – celowości wydatków oraz ich ekonomicznego uzasadnienia.

Za wydatek niezbędny (celowy) należy uznać wydatek poniesiony na korzystanie z innego pojazdu w takim zakresie, w jakim poszkodowany korzystałby ze swojego środka lokomocji, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Wydatki ekonomicznie uzasadnione to wydatki na najem pojazdu zasadniczo o podobnej klasie do pojazdu uszkodzonego lub zniszczonego, poniesione w oparciu o stawki czynszu najmu, które obowiązują na danym rynku lokalnym (ceny rynkowe za tego typu usługi) i w czasie naprawy pojazdu mechanicznego lub do czasu nabycia nowego pojazdu. Dotychczasowe orzecznictwo Sądu Najwyższego uzasadnia wnioski, że celowymi i ekonomicznie uzasadnionymi wydatkami na najem pojazdu zastępczego są koszty najmu ponoszone w okresie koniecznym do przeprowadzenia naprawy uszkodzonego pojazdu.

Kwestionując powództwo co do wysokości, pozwany wskazywał, że powód bezzasadnie domagał się zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego w stawce dobowej w wysokości 151,95 zł netto, podczas gdy jego zdaniem stawka dobową za wynajem pojazdu winna wynosić 105 zł netto.

W ocenie Sądu zarzut ten jest nieuzasadniony. Wskazać należało, że Sąd w całości podzielił stanowisko wyrażone przez Sąd Okręgowy w Warszawie w uzasadnieniu do wyroku z dnia 9 lutego 2012 roku (sygn. akt V Ca 3058/11), w którym Sąd ten wskazał, że przy najmie pojazdu zastępczego poszkodowany ma prawo wyboru oferty będącej w zasięgu ręki, np. korzystając z oferty zakładu naprawczego, który pośredniczy w zawieraniu umów z przedsiębiorcą zajmującym się wynajmem samochodów i ma prawo korzystać z samochodu zastępczego tak długo, jak długo jego samochód jest unieruchomiony w warsztacie samochodowym, nie mając żadnego wpływu na czas naprawy. Dłużnik może kwestionować wybór kontrahenta przez poszkodowanego, musiałby jednak wykazać, że poszkodowany zachował się przy tym nielojalnie, doprowadzając – umyślnie lub przez niedbalstwo – do powiększenia szkody. Niewystarczające jest zatem ustalenie, że pojazd naprawiany był dłużej, niż powinien, albo że koszt wynajęcia odbiega od stawek rynkowych.

W świetle powyższego, wobec zarzutu pozwanego co do braku wykorzystania możliwości w celu zapobiegania zwiększaniu się szkody wskazać należy, że pozwany nie wykazał nielojalnego działania poszkodowanego (cedenta). Z umowy najmu samochodu zastępczego, a także faktury z dnia 25 października 2013 r. wynikało, że koszt najmu samochodu zastępczego wyniósł 151,95 zł za dobę netto. Wskazać należy, że jest to kwota samochodu z segmentu „C”, tj. aut jak uszkodzony samochód poszkodowanego. Nadto słusznie wskazywał powód powołując się na orzecznictwo, iż poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania sprzedawców oferujących swoje usługi najtaniej (wyrok SN z 25.04.2002 r. I CKN 1466/99). Nie można zapominać również o tym, iż powód nie miał obowiązku skorzystania z pojazdów zastępczych proponowanych przez ubezpieczyciela, zaś stawka dobową pojazdu przez

niego wynajmowanego w niewielkim stopniu przekraczała stawki wskazywane przez pozwanego w odniesieniu do samochodów klasy C.

Po tak poczynionych ustaleniach, na podstawie art. 822§ 1 k.c., Sąd orzekł jak w pkt 1 wyroku.

Sąd zasądził odsetki od żądanej kwoty zgodnie z żądaniem, tj. od 8 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty. Zgodnie z art. 481 § 1 kc jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Początkowa data odsetek nie uchybia również trzydziestodniowemu terminowi na wypłatę odszkodowania - art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (j.t. Dz.U.2013.392) (data zgłoszenia – 05.11.2013r.).

O kosztach postępowania Sąd orzekł zgodnie z art. 98 k.p.c. z którego wynika zasada odpowiedzialności za wynik procesu. Zgodnie z jej treścią strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W przedmiotowej sprawie na koszty procesu złożyły się: opłata od pozwu 106 zł, opłata od pełnomocnictwa 17 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 600 zł. Wobec powyższego Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 723 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.